

JEDNO OSUDNÉ RÁNO

Jak bojuješ s časem, který nikdo nezastavíme? Neříkáš si třeba někdy, raději už bych byla někde na statku v klidu, se zvířaty?

Ooo, trefila jsi ten dotaz přesně, zvířata miluju a chybí mi, ale... velké ale: celý svůj život jsem věnovala fanouškovému metalu. Nikdy jsem vlastně ani neměla třeba volný víkend, že bych si řekla: tak, teď víkend strávím u koní, budu jezdit. Neustále koncerty, zkoušky, cestování, plánování, nahrávání nových alb. Dvacet let jsem žila na Manhattanu, nyní pendluji mezi Evropou a Floridou... Ale vše vlastně začalo jedno ráno, když mi bylo 24 let, vzbudila jsem se a řekla si zcela jasně, takto bude vypadat můj život: budu dělat muziku pro mé fanoušky. Ti jsou mi vším, pro ně to dělám, ale najednou to bylo jasné. Za tímto cílem jsem chtěla a stále chci jít a nikdy mne ani nenapadlo z té cesty uhnout. Myslím, že když si člověk v životě jasně stanoví priority a dál už o ničem nepřemýšlí, je to vlastně nejlepší a nejjednodušší.

Samozřejmě přiznávám, život na statku a se zvířaty by byl krásný.

Měla jsem několik sezení s paní, která má schopnost zajít řečneme do „minulých životů“ neboli proniknout do tvého nejhlubšího nitra – vím, mnoho lidí by řeklo, že je to čirý nesmysl, ale já si to nemyslím –, a právě ona mi řekla, že ač to nemusí vypadat, zvířata byla a jsou pro mne osobně extrémně důležitá. Možná s tím i přirozeně souvisí to, že jsem dlouho byla vegetariánkou, nyní jsem dokonce vegankou. Tato paní má na obřím statku mnoho zvířat, která zachránila či se zde objevila díky různým okolnostem. Když jsem tam přijela, zdálo se mi, že se všechna tyto zvířata na mne zešíroka usmí-

PANDORA'S BOX

JÓGA VE TVÁŘI

DORO nám v rámci rozhovoru prozradila svůj soukromý tip, nejen pro dámy (!) – FACE JOGA: „Jednou jsem s tímto cvičením začala, ač jsem ze začátku vůbec nenacházela důvěru a říkala si, kdo ví, co to zase je, a stejně to neklapne. (smích) Ale musím



řici, že je to zázrak. Na internetu se dá najít mnoho informací, tipů, a hlavně cviků, které si vybereš a cvičíš. Stačí pár minut denně. Poznáš na obličejí svaly, o kterých jsi ani nevěděla! Mohu vřele doporučit. Nikdy bych to neřekla! (smích) Zcvičíš si a nemusíš se stát obětí nějakého kosmetického přípravku nebo salonu nebo různých chemických a extra drahých zákroků.“

vají. Opravdu! Má tam třeba prasata, původně na maso, nebo opice, které 20 let sloužily jako testovací zvířata v nějaké laboratoři a teď jsou volně a žijí si na statku krásně... Sem také posílám finanční pomoc a podporuji je, jak mohu. Mám nejraději psy a koně, ale miluju všechna zvířata bez rozdílu. A tak jsem se postupně napojovala na různé lidi, kteří obdobně pomáhají zvířatům. Například nedaleko Düsseldorfu žije paní, jež se stará o vysloužilé dostihové koně, které když nemohou již závodit, jejich majitelé chtějí dát pryč. Hrozně. Tam jsem také párkrát byla, i jsem chvilku jezdila, bylo to úžasné.

Trochu jsme odbočily od dotazu, jak se vlastně ve svém věku cítíš? Nejsi někdy unavená z celého kolotoče nahrávání, koncertování, cestování...?

Cítím se nejlépe za celý svůj život, a i nejtěšnější. Myslím, že mi velmi pomohlo, že jsem se stala vegetariánkou a vegankou, cítím se úžasně. Přestala jsem úplně kouřit. Byly doby, kdy jsem kouřila opravdu hodně. Tehdy totiž kouřil každý, tak jsem „musela“ taky. Nyní vůbec. Tím pádem jsem podstatně zdravější. Také hodně sportuji. Toto vše velmi cítím při koncertech, myslím pozitivní změnu. Dříve jsem po 45 minutách zpěvu a pobíhání a skákání na pódiu byla totálně zpcená, unavená, prostě hotová. Většinou mi museli pomáhat odejít z pódiá, jak jsem po celém koncertě byla unavená. V současnosti je to pravý opak. Cítím se zdravě, skvěle, fit.

Důležité je i to, že už zcela vím, kdo jsem, kam kráčím, co si přeju. Hodně jsem se naučila i poučila, mnoho si o těchto věcech přečetla. Také si myslím, že už mám malinko lepší odhad na lidi kolem sebe. (smích) Dříve jsem byla totálně naivní. Když jsme dělali první desky, mnoha lidem jsme důvěrovali a ti nás pak pěkně podvedli, zachovali se různě špatně. Mám i pocit, že mnohem lépe vnímám situace, které se mohou stát nebezpečnými. Už jako dítě mne tatínek vedl k bojovým uměním, např. boxu, později jsem



MACHINE II MACHINE (1995)

Ač se v té době mluvilo o radikálním přerodu v tvorbě DORO, „Machine II Machine“ po letech působí spíše jako přestupní můstek k věcem příštím. Je však pochopitelné, že s větším použitím elektroniky si skalní fandové zpěvačky už definitivně udělali u jejího jména černý puntík. Některé věci zní skutečně moderněji (poplatněji) v duchu trendů poloviny devadesátých let, u některých však lze snadno vysledovat spojení s předchozími počiny včetně producenta Pontiho. Páté album by se tedy dalo označit za začátek experimentů nebo taky rčením „ani ryba, ani rak“. Povedla se však hitovka „Ceremony“, z dvojice devadesátkových výstřelků DORO je tedy „Machine II Machine“ lepší částí.

★★★★



LOVE ME IN BLACK (1998)

Na základě remixu „Ceremony“ (bonus na CD) z „Machine II Machine“, který obstarali DIE KRUPPS, se na dalším albu rozvinula plnohodnotná spolupráce. Hlavním hybatelem se stali především dva členové této kapely, Jürgen Engler a Chris Lietz, kteří desku „Love Me in Black“ produkovali, ale obstarali i velkou část kytar, kláves a samozřejmě samplů. Tady už se při spojení s typickým hlasem Doro jedná o pořádného kočkopsa, kdy industriální podklad někdy až příliš evokuje právě DIE KRUPPS či díky zpěvaččinu nepřeslechnutelnému německému přízvuku možná i RAMMSTEIN, kteří si v té době úspěšně klesli cestu na vrchol. Tohle logicky nemohlo dopadnout dobře, přestože po produkční stránce je deska kompaktnější než její předchůdkyně.

★★★★



CALLING THE WILD (2000)

Pokud se Doro nechtěla stát undergroundovou umělkyní, muselo dojít na návrat k hard rocku a metalu, přičemž však duo Engler-Lietz jako producenti a muzikanti po jejím boku zůstalo. Aspoň pro část skladeb na „Calling the Wild“, protože tvůrčích skupin tentokrát bylo více. Jednu z nich vedl Lemmy Kilmister, který se s Doro spřátelil už dříve a zpěvačka na něj nikdy nedala dopustit. Kromě předělávky MOTÖRHEAD „Love Me Forever“ vznikla z této spolupráce nová skladba „Alone Again“ (nakonec použita jako bonus na rozšířené edici). Zahostovali si i Slash a Al Pitrelli (TSO) a díky tomu by se „Calling the Wild“ dalo označit jako zpěvaččin comeback do sfér, kam vždy patřila a bude patřit, přestože při pozorném poslechu se ona směska různých spolutvůrců, studiových inženýrů, producentů a hostů

DORO DISKOCRAFT

zvukově promítla do poněkud kaleidoskopického vyznění desky jako celku.

★★★★

